

NAJAARSWEEKEND TERSCHELLING

2, 3 en 4 oktober 1992

Cella v.d. Staak

Vol spanning ging ik op weg om voor het eerst een weekend te gaan vogelen, met de geestelijke bagage van één kennismakingscursus en een paar excursies. In het donker staken we over en daarna een warm onthaal met chocomel en koek, klaargemaakt door de reeds aanwezige mensen, die verder uitstekend voor de innerlijke mens gezorgd hebben. De groep was vrij klein (19 mensen) maar de plaatselijke kroeg gelukkig groot genoeg voor een versnapering. Zaterdagmorgen om 8 uur op de fiets en na twee minuten er weer af vanwege een lekke band. Daar ik in de veronderstelling was dat een Goudplevier een uitstervende vogelsoort was, was ik dan ook bijzonder verrast toen er voor onze neus zo'n bewuste Goudplevier zat, en nog één, en nog één. Aan het eind van de dag was mij duidelijk dat hij heel veel aanwezig was op het eiland, niet als broedvogel maar als trekvogel.

Terwijl er veel uitgelegd werd over een groep Smienten, werd er opeens gevraagd om allerlei vogelboeken, of iemand nog een andere bij zich had en of wij ook die speciale Smient zagen. "Ja, die ene, veel lichter dan de rest", "Hadden we maar een telescoop bij ons", "Hoe komen we dichterbij?", "Als ik nou zijn oksels kon zien". Het duurde even voor de groep begreep dat Ronald (onze zéér geduldige en altijd bereidwillige gids) iets bijzonders gezien had. Nou, wil je zijn oksels zien, dan kan dat toch?! Dus allemaal klappen en ja hoor, alles de lucht in. Maar of die ene nou witte oksels had???

Toen wij vier uur later, 1,6 kilometer verder en blauw van de kou, Ronald het dorp in gelokt hadden met het vooruitzicht van een lekkere kop koffie, moest er meteen gebeld worden. Bij de Dutch Birding info-lijn was er geen Amerikaanse Smient gemeld, dus hield Ronald het maar op een "misschien"-vogel.

'sMiddags iets meer kilometers afgelegd en ik kwam tot de conclusie dat ik me voorlopig nog niet ga verdiepen in de soorten, jaren en vormen van meeuwen. Ondanks het feit dat Ronald echt geprobeerd heeft het verschil meerdere keren uit te leggen.

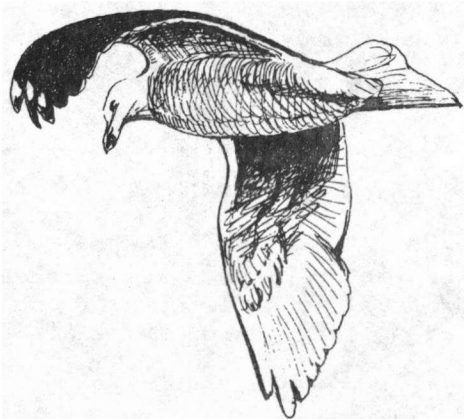
Tot mijn, en ik denk: ieders genoegen, konden we terug op het honk aanvallen op de heerlijke hutspot. Na de nodige corvee en koffie toch nog even om de hoek, nog even een afzakkertje halen. Maar na zo'n dag met allemaal nieuwe indrukken en veel wind, lag iedereen toch vroeg op bed.

Wat een verrassing: om half zeven thee met beschuit op bed!

Na de nodige discussies of de boot wel of niet zal gaan in de storm, besloten we om half elf terug te zijn. Dus gauw op de fiets om nog wat te zien. Het waaide flink, zelfs tot windkracht acht! Eén voordeel: met wind mee kwam je vooruit zonder te trappen. Nadeel was dat de vloed niet echt wilde komen, zodat de steltlopers te ver van ons weg bleven om echt herkend te worden.

Om elf uur was de gok genomen dat de boot zou gaan en ja hoor, om half vier hoorden we dat hij niet zou gaan. Joke gelijk in actie en ze wist kaartjes voor de snelboot te regelen. Dus toch om zeven uur naar huis.

Moe, uitgewaaid, vertrokken we dan met voor mij het besef dat ik veel geleerd heb, maar nog veel meer te leren heb.

Mantelmeeuw